

ALINA MONICA ȚURLEA

© copyright Alina Monica Țurlea

Editura EIKON
București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȚURLEA, ALINA MONICA

Academia însinguraților / Alina Monica Țurlea. - București :

Eikon, 2022

ISBN 978-606-49-0668-7

821.135.1

DTP: Valerian Susan

Editor: Valentin Ajder

Academia însinguraților

E I K O N

București, 2022

O zi de ieri spre o zi de mâine:

*M-am întrupat din geamăt de iubire
spre mii de răsărituri.*

CUPRINS

Ziua luminii	6
Ziua în care mi-a fost teamă să-mi mângâi chipul	11
Ziua în care chipurile au fost șterse cu funinginea destinului	14
Ziua în care ți-am privit pașii întunecați în zăpadă	16
Ziua mugurilor sfioși	17
De ziua mamei	25
De ziua lui tata	29
Ziua în care mi-am culcat picioarele pe pieptul tău	32
Ziua profunzimilor	36
Ziua ghemuirii în sine	38
Ziua decadenței	40
Astăzi	42
Ziua speranței	44
Ziua în care îngerii damnați mi-au numărat păcatele preț de o mărturisire	46
Ziua unui oftat prelung	48
Zilele	51
Ziua în care ți-am spus să nu mă uiți	57
Ziua în care inima mi-a sângerat prin ușa-i deschisă	63
O zi fără sfârșit	65
Ziua eliberării	68
Visul unei nopți de iarnă	70
De ziua mea	76
Ziua acceptării	78
Ziua concluziilor	80
Ziua în care am început să mă iubesc cu adevărat	82
Ziua amintirilor-madlenă	85
Ziua inocenței	87
Ziua neliniștii	90
Ziua norilor mototoliți dincoace de infernuri	91

Ziua împăcării cu sine.....	93
Ziua florilor de magnolie.....	95
Ziua în care am stat de vorbă cu mine.....	96
Ziua poverilor de ieri.....	102
Ziua în care am pășit freamătul adâncului	105
Ziua gândurilor străine.....	107
Ziua setei de tine.....	109
O zi de aprilie nemăhnit	111
Ziua înveșnicită.....	113
Ziua în care un vis a trudit să respire	115
O zi de ieri spre o zi de mâine.....	116

Ziua luminii:

*În duminica unei primăveri, m-am intrupat
în cuvinte rostite.*

...veșnic sfințită

mă văd cuibărită în pădurile din ochii tăi
cuprinsă în rochia tăcerii
cu umblet istovit sub tălpile desculțe

*trup scăldat în miezul galben al zilei
ce vrea să se arate în lume
trup întinerit cu lacrimi de lună
fior ce curge prin vene înstelate
nepământenite epifanii*

răscolită de gândul tău
ce-mi este Bună Vestire

îmi spui că m-ai visat de multe ori
ca în viața de aici,
ca într-o viață de apoi,
prin vitraliul primăverii
ce-mi stăpunge sânii

mi-ai spus să nu îmbătrânesc
să rămân precum o duminică
veșnic sfințită
departe de năvodul amurgului obosit
de negura ce atârână
în suflete neputincioase

m-ai visat cu murmur de iubire pe buze
în care surâdea tainica rostire
ce prefăcea neliniștea
în adierea florilor de cireș
ce au rodit îngeri

*petale se aștern pe drum
în fericiri
poartă în căuș
mângâieri de lună*

sub pielea ascunsului

mi-aș fi dorit să eliberez toți îngerii
prin pori
să-mi dovedesc că manevrele ascunse
de a stoarce
metafore
erau doar îndoieli
ghemuite cu forța
în casa fără ferestre, fără uși ce sunt

tot aici mi-am respirat și cicatricele

inima bate disperată în urechea stângă

câteva grame

truda e strâns legată de glezne
a crescut cât târziul
din îndoiala pașilor
aș lepăda-o între paranteze
să alunece în abisul neprimenit
acolo unde mai multe măști
se perindă imatur,
iar sufletele se măsoară
în câteva grame de fericire

*eu tot mai înghesui în mine voință
la o margine a lumii
în pielea-mi minutar*

*Ziua în care mi-a fost teamă
să-mi mângâi chipul:*

*Sensul lucrurilor e o pătură de cobalt
întinsă până la sfârșitul zilelor.*

scris pe trup

cuvintele sunt măcinate...
ca și prezentul:
forma aparenței unei voințe
se conjugă la viitor
fluid precum uleiul
într-un moment infinitesimal
ca o alternativă
fără teamă de incertitudine

pasărea neagră sfâșie cu un țipăt cerul

moartea scrie pe trupurile nevinovaților
spionând mugurii cireșilor

ultimul răstimp

capitularea are 47 de corzi de harpă roșii precum
sângele
vene sunt rezistente ca o balustradă
o ramă delimitează o scenă de teatru

în spatele aparenței,
se aude zornăitul neînfricat al păpușarului

acolo, sus,
un trapezist cu experiență
rămâne suspendat
între zborul iubirii și al speranței
mănâncă un colț de pâine
martor al ultimului răstimp,
aproape stins

*Ziua în care chipurile au fost șterse
cu funinginea destinului:*

*Oglinzile în derivă se îneacă într-o mare de goluri.
Ciorchini de sâni goi, cuvinte din care curg râuri de
amintiri în timp ce fumul lumii împrăștie propriile
minciuni profunde,
învelite cu aur adormit.*

înăuntrul trupului

din ce mină să mai extrag gânduri aurite?
dependența de suficient
s-a oprit
vorbește-i!
mângâie-i teama ascunsă
sărută-i lacrima sfioasă,
din palma unui zeu
zâmbește-i privirii cu parfum de iasomie
îndepărtează-i bandajele murdare
murmură-i cum se ține stigmatul
în inima desculță
cum plesnesc sâni coți
sub ceruri noi în pași de ciuleandă
cum scânteiază timpul
în cuminenția pașilor
cum să șoptești
precum zăpezile în taină
să înfigi ghearele
în metafora țipătului din tâmpla singurătății
să botezi clipa în lacrima versului

întreabă-l cum există,
cum moare
înăuntrul trupului
cu mireasmă de icoană